

Extra Testament

Geboorte van de Tweekiks

Extra Testa ment III

GEBOORTE
VAN DE
TWEENIKS

W.M.J. GROENEVELD

Roman

Extra Testament – Geboorte van de Tweekniks

© Uitgeverij PMA, 2014

© Foto omslag: Sellingpix

Foto auteur: Carin du Burck

ISBN/EAN: 978-90-78840671

NUR-codes: 300, 334

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook, en evenmin in een gedigitaliseerde gegevensverzameling worden opgeslagen, zonder de voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteursrechthebbende.

Aan de totstandkoming van deze uitgave is de uiterste zorg besteed. Desondanks kan de afwezigheid van eventuele zet- en/of drukfouten, dan wel onnauwkeurigheden en/of onvolkomenheden, niet worden gegarandeerd. De auteursrechthebbende aanvaardt geen enkele aansprakelijkheid voor de gevolgen van eventuele zet- en/of drukfouten, dan wel onnauwkeurigheden en/of onvolkomenheden.

Deze publicatie is verzorgd door Uitgeverij PMA. Voor informatie over onze boeken ga naar: www.pma.nu of bezoek ons op Facebook, Twitter, of YouTube.

Voor mijn lieve ouders en SKY

1. GROEIENDE ONRUST

De donderende diepte

‘Oliver, kom eens kijken? Ongelooflijk, kom snel, in het weiland.’

Het was augustus, bijna het einde van de zomervakantie en Dori was die ochtend al heel vroeg uit haar bed opgestaan. Oliver lag nog diep onder de dekens en probeerde die stevig vast te houden. Maar tevergeefs, want Dori had ze in één harde ruk van hem afgetrokken.

‘Kom Ol’, riep ze op haar bekende, drukke toon. ‘Het is groot, héél groot. Kom dan?’

Dori trok Oliver aan zijn benen het bed uit en gooide hem zijn broek toe.

‘Aantrekken. Vlug! Ik ga de rest wakker maken.’

Oliver kleedde zich half slapend aan, rekte zich met een overdreven harde kreun uit, stond op en liep naar beneden. Door het keukenraam zag hij dat zijn zus en zijn ouders al buiten op hem stonden te wachten. Oliver trok een verbaasd gezicht en wreef in zijn slaperige ogen.

‘Ja ja, ik kom eraan’, riep hij naar het drietal. ‘Eerst even een boterham pakken.’

Even later liepen ze gezamenlijk in de richting van het bos.

‘Watsf isf er aam se handf?’ vroeg Oliver, die net een grote hap van zijn boterham had genomen. ‘Fwaar gaan fwe naartfoe?’

Dori gaf geen antwoord en liep hard voor het drietal uit. Halverwege het pad dat naar het bos leidde, rende ze het weiland in.

‘Daar ... Kijk dan ... Kom, we moeten ... We zijn er bijna.’

Er hing een onheilspellende nevel over het weiland, die het zicht van het drietal behoorlijk beperkte. Dori was blijven staan, keek zoekend voor zich uit en vervolgens naar het naderende drietal.

‘Ik heb ervan gedroomd’, zei ze. ‘Ik kon door die nevel niet goed zien wat er gebeurde. Ik stond hier en ... een harde dreun, ... een schim en ... Nou, hier moet het zijn ...’

Inmiddels waren Oliver, Robert en Mary naast Dori gaan staan en zochten met hun ogen door de nevel het weiland af.

‘Wat moet hier zijn, zus?’ vroeg Oliver, terwijl hij nog een stapje vooruit maakte. ‘Gras?’

‘Ja ja, leuk hoor’, reageerde Dori. ‘Wacht maar, dan zul je het zien.’

Ze zocht het stukje weiland af dat voor haar lag, maar kon niet vinden waarnaar ze zocht. Voorzichtig stapte ze verder naar voren.

‘Maar ... hè? Hoe kan dat nou? Hier moet het zijn. Ik ben toch niet gek?’

‘Wat heb je gedroomd, Dori?’ vroeg Robert aan zijn dochter. ‘Wat moeten we hier dan zien?’

‘Nou, vannacht, pa. Ik heb er zelf vóór gestaan. Ik heb een enorme krater gezien en er hing ... eh ... hele dikke mist omheen. Het zicht was, net als nu, slecht en volgens mij kwam er iets uit.’

Robert keek omhoog en om zich heen, maar zag niet veel meer dan de dichte nevel die het viertal omsloot.

‘Hoe weet je dat het vandaag zou gaan gebeuren? Het kan toch ook een andere dag zijn?’

‘Nee ... eh, ik bedoel ja ... natuurlijk kan het ook op een ander moment plaatsvinden. Ik zal me wel vergist hebben.’

‘Gelukkig is je droom nog niet uitgekomen Dori,’ onderbrak Robert zijn dochter, ‘want het voorspelt niet veel goeds.’

‘Sstt, stil’, fluisterde Mary, terwijl ze naar beneden keek. ‘Horen jullie dat?’

Robert, Dori en Oliver keken haar vragend aan en hielden hun adem in. Het was doodstil, of toch niet?

De grond onder hun voeten begon licht te trillen en er klonk een donderend geluid dat vanuit het binnenste van de aarde leek te komen. Het trillen ging over in een schuddende, op- en neergaande beweging en het donderende geluid nam in volume toe. Dori pakte de arm van haar vader beet, Oliver kneepte van angst zijn ogen dicht en Mary begon langzaam achteruit te lopen. Het duurde maar heel kort, want net zo snel als het gekomen was, verdween het gerommel weer terug de aarde in en werd het doodstil.

‘Er staat iets te gebeuren’, onderbrak Robert de stilte. ‘We moeten het Tiende Genootschap zo snel mogelijk bij elkaar roepen. Kom, we gaan.’

En terwijl ze terug naar de boerderij liepen groeide er iets vreemds in het nevelige weiland ...

Het vijftiende lid

Onderschie was redelijk hersteld van de vervloeking die het jaar ervoor zoveel schade had aangericht. Het dorp was grotendeels opgebouwd en de inwoners hadden hun leven weer opgepakt. In het bos hadden de Zwarte Pest en de Reficul veel bomen, planten en dieren gedood, maar gelukkig hadden Oliver en Dori die bedreiging overwonnen. De twee Verlossers, die door Heer Oldor uitverkoren waren om de wereld van de ondergang te redden, waren te sterk gebleken. De vervloeking die hun grote vijand, Heer Vuidel, opgeroepen had, was overwonnen en de natuur was nu herstellende van die gebeurtenissen.

‘De natuur is sterk’, had Robert tegen de kinderen gezegd. ‘Zij overwint alles.’

De tweeling had sinds hun overwinning niets meer van Heer Vuidel en Akrador vernomen. Aan het begin van de vakantie hadden ze, samen met Benjamin, nog een kijkje bij Brilyant genomen. De vlammen in de gaten van de heuvel waren toen gedoofd en de heuvel zelf was veel kleiner geworden. Opvallend was het dorpje van lemen hutjes dat er door de volgelingen van Heer Vuidel omheen was gebouwd. Maar er was geen dreiging meer te bekennen. Een goede graadmeter hiervoor was het Extra Testament dat in de vorm van twee ringen om de vingers van de tweeling zat. Waar ze ook in of buiten het bos liepen, Oliver's ring werd niet meer gloeiend heet en Dori's ring werd niet meer ijskoud.

‘Akrador is weg’, hadden ze tegen elkaar en tegen Robert gezegd. Want alleen als Akrador en zijn vrienden in de buurt waren, gloeide de ring van Oliver en bevroor die van Dori. Maar, de kinderen en Robert waren ervan overtuigd dat de rust niet lang zou duren. Het wachten was op de volgende vervloeking, waarna Vuidels kracht waarschijnlijk weer toe zou nemen.

Het was avond en Anna, Dori, Oliver en Robert waren klaar voor hun vertrek naar de Stulp. Anna had het verhaal van het weiland en Dori's droom gehoord en vond het, net als Robert, tijd om het Tiende Genootschap in te lichten. Het was al weer een half jaar geleden dat het Tiende Genootschap bij elkaar gekomen was. Alleen als er écht iets aan de hand was, zo hadden de leden afgesproken, zouden ze bij elkaar geroepen worden.

‘Kom, we vertrekken’, zei Robert, toen ze in een kring bij elkaar stonden. Hij pakte met zijn twee handen het Gedachtezwaard beet en ...
FLITS.

Robert verdween in de avond van Onderschie. De rest volgde zijn voorbeeld. Oliver wreef over zijn ketting, Dori tikte op haar armband en Anna wreef door haar grijze haar. De magie luisterde naar hun tekens en alle drie flitsten ze achter Robert aan het bos in, op weg naar de Stulp.

‘Ik geef het sein aan de anderen’, sprak Robert toen het drietal binnen kwam flitsen. Hij had de hoorn van de oude telefoon al in zijn hand en draaide het nummer 2. Daarna legde hij de hoorn er weer rustig op en zette het gehavende toestel terug in de vensterbank.

FLITS!

‘Hoi Robert. Ben ik de eerste?’

Belinda Ratus, de dierenarts, was gearriveerd. Ze keek Robert triomfantelijk aan en klopte haar kleding schoon, alsof ze een zware tocht door het bos had gemaakt. De triomf verdween al snel toen ze achter zich keek.

‘O, hallo, zijn jullie er ook al? Dat is snel.’

‘Hoi Belinda’, zei Anna. ‘Leuk je weer eens te zien. Eigenlijk ben je wel de eerste, want wij zijn met Robert meegekomen.’

Net zo snel als die triomf van het gezicht van Belinda was verdwenen, kwam die na Anna’s opmerking weer terug en keek ze weer trots om zich heen. Snel daarna arriveerden ook de andere leden van het Tiende Genootschap. De blinde Jonathan Valk, dokter Bram van Boven, Gijs Props de veldwachter, meester Hedwiges Steenuil, de bosbeschermers Sterre en Florius Stuart met hun zoon Benjamin, en Knorts, of beter gezegd schoolhoofd Engelbertus Kynoritus.

De dertien leden begroetten elkaar en namen plaats op hun eigen, vertrouwde plek aan de grote tafel. De stoel van het veertiende lid, de door Akrador vermoorde Silvester, bleef zoals gebruikelijk leeg. De vijftiende stoel was voor het nieuwe en laatste lid dat zich eind vorig jaar plotseling aangemeld had. Dit zou pas de tweede keer zijn dat het Tien-de Genootschap helemaal compleet in de Stulp bij elkaar zou zijn. Het was onrustig in de Stulp. Iedereen sprak bijna fluisterend met iedereen.

‘Wel vroeg om al naar de Stulp geroepen te worden, hè? De vervloeking zal toch al niet ...’ klonk het in de kamer waar een paar olielampen een spookachtig licht wierpen op het interieur. ‘We zijn nog niet compleet. Hij is er nog niet.’

Vol verwachting werd er naar de deur gekeken, maar er gebeurde niets.

‘We wachten’, reageerde Hedwiges op de fluisterende aanwezigen.

‘We wachten, want zonder hem kunnen we niet verder.’

Op datzelfde moment sloeg de deur open en stapte *hij op wie gewacht werd* naar binnen.

‘Dag lieve vrienden en familie’, zei een donker klinkende mannenstem. ‘Fijn dat jullie hier zijn en we elkaar weer kunnen ontmoeten.’

Hij keek in de rondte en knikte naar de aanwezigen. Anna stond op van haar stoel en liep, met uitgestoken handen, naar hem toe.

‘Ik ben vooral blij om jou weer te zien, Anna. Ik heb je gemist.’

‘George’, reageerde ze blij en ze pakten elkaars handen beet. ‘Fijn dat je er weer bent.’

Het nieuwe, vijftiende lid van het Genootschap was George de Payens, de vader van Robert en de opa van de tweeling. Hij was het die na zijn dood, in opdracht van Heer Oldor, terug zou keren op aarde om daar de Verlossers te helpen. Jarenlang had George gewacht op het moment dat in de profetie genoemd was. Zijn hele leven had in het teken van de Verlossers gestaan. Een tweeling die op aarde zou komen om de prachtige planeet van de vervloekingen te redden. Heelaas, George stierf te vroeg en had zijn werk niet af kunnen maken. Heer Oldor had hem gevraagd om terug te keren naar zijn vrienden en familie. Zijn opdracht was het om, als lid van het Tiende Genootschap, zijn levenswerk af te maken. Dit deed hij in de gedaante van een engel die alleen zichtbaar en tastbaar was voor de leden van het Tiende Genootschap.

‘Bedankt dat jullie op me hebben gewacht’, zei de engel George, nadat hij iedereen begroet had. ‘Laten we beginnen. Wie heeft ons geroepen en wat is er aan de hand?’

‘Ik heb dat gedaan pa’, antwoordde Robert, terwijl hij naar zijn vader liep om hem persoonlijk te begroeten.

‘Het heeft te maken met Dori’s droom.’

‘Mijn kleinkinderen’, sprak George, met trots in zijn stem. ‘Mijn lieve kleinkinderen. De Verlossers.’

‘Dag opa’, zeiden ze bijna tegelijkertijd, toen ze voor George stonden. Ze omhelsden elkaar en het werd even stil in de Stulp...

‘Goed,’ zei George, na de ontroerende begroeting, ‘vertel over je droom, Dori.’

Dori verhaalde vervolgens aan de leden over haar droom die ging over de dikke mist, de krater en het onheilspellende, naderende gevaar vanuit die krater.

‘Het bewegen van de aarde en het geluid dat uit de bodem kwam was best eng. Het was net alsof de aarde leefde!’ vertelde ze vervolgens, schijnbaar teleurgesteld, want haar droom was niet helemaal uitgekomen.

Een aantal aanwezigen had, ver weg van het weiland, het geluid en het bewegen van de aarde ook gehoord en gevoeld.

‘Maar het was wel heel zwak’, zei Bram van Boven tegen de andere aanwezigen. ‘Ik heb het bijna niet gevoeld en gehoord.’

‘Waarschijnlijk was het eties centrum vlak onder ons’, reageerde Oliver, een beetje struikelend over dat moeilijke woord.

‘Episch centrum’, corrigeerde zijn bijdehante zus hem. ‘Ja toch, pap, het is toch episch centrum en niet eties centrum?’

‘Bijna goed allebei’, lachte Robert zijn kinderen toe. ‘Het is *epicentrum*. Maar ik weet niet of dat wel zo is, want de kracht van de beving was zo licht. Het was niet echt een aardbeving. Maar er was nog iets.’

Robert keek de ruimte rond en sprak na een korte stilte verder.

‘Er hing een vreemde, dichte nevel boven het weiland. Die nevel werd dichter en dichter en begon ons volgens mij in te sluiten.’

‘Dus je voorspellende droom kwam niet uit?’ vroeg Hedwiges. Dori haalde haar schouders op en knikte.

‘Ik geloof het niet, nee.’

‘En je weet ook niet wanneer het gaat gebeuren?’ vroeg Hedwiges weer. Dori twijfelde.

‘Nee, ik ... eh ... ik heb geen idee. Gek hè? Normaal weet ik dat wel.’

Heel langzaam, alsof hij omhoog zweefde, stond George op van zijn stoel en sprak de aanwezigen zacht toe. Hedwiges was uit respect weer gaan zitten en luisterde aandachtig. Er viel een stilte en George keek de leden één voor één aan.

‘Vrienden, we moeten erachter zien te komen wanneer de droom uit zal komen.’

Voordat het Tiende Genootschap die avond weer uit elkaar ging, spraken de leden af om het voorval de komende dagen te gaan onderzoeken. Belinda en Jonathan zouden die taak op zich nemen.

Het trillende testament

‘Hij trilt Oliver’, zei Dori en ze wreef over haar hand. Oliver en

Dori waren net teruggekeerd van hun bijeenkomst in de Stulp en zaten aan de grote keukentafel.

‘Vreemd gevoel en het doet helemaal geen ...’

‘Geen zeer’, onderbrak Oliver zijn zus. ‘Het doet gelukkig geen zeer.’

De tweeling wist inmiddels dat, als hun ringen zeer gingen doen, er onheil in de lucht hing waarbij hun eeuwige vijand Akrador altijd betrokken was.

‘Mijn ring doet ook vreemd’, ging Oliver verder. ‘Hij trilt niet, ... nou ja, luister maar.’

Er klonk een zacht, maar indringend geluid uit Oliver's ring. Bas, de labrador, kwam aangesneld en ging als een wilde hond tekeer. Gelukkig besloot het dier, na een kleine minuut overdreven hard blaffen, de boerderij weer uit te vluchten.

‘Zullen we kijken of ...’

Maar Dori hoefde haar zin niet af te maken, want Oliver had zijn steen al uit de ring gewipt en op tafel laten vallen. Het was vreemd om te zien dat de ringen totaal vergroeid waren met de vingers van de kinderen. Alleen de blauwe stenen waren nog zichtbaar. Op die van Dori stond een *E* en op die van Oliver de *T*.

Ook Dori wipte de steen uit haar ring en zodra het kleinood op tafel viel begon het bekende Extra Testamentritueel. De mooie blauwe sieraden begonnen wat onrustig te bewegen en veranderden van vorm. Ze werden groter, kropen naar elkaar toe en gingen aan elkaar vast zitten. Na een oogverblindend klein vuurwerk, veranderden de ringen in het bekende, blauwe doosje, dat ze ooit van hun ouders gekregen hadden: Het Extra Testament.

‘Het blijft een mooi kistje, hè?’ zei Dori, toen het Extra Testament op tafel stond. ‘Kom, we maken het open.’

Ze wipte het kleine klemmetje los en het dekseltje schoot open.

‘Hè?’ zei Oliver verbaasd. ‘Hoe kan dat nou?’

De twee kinderen keken elkaar aan.

‘Wat is er aan de hand?’

Robert was binnengekomen en stond nu achter de tweeling.

‘O, jullie hebben het Extra Testament geopend.’

‘Ja pa, ik voelde mijn ring trillen en die van Oliver maakte een vreemd geluid’, antwoordde Dori. ‘We moeten weten wat er aan de hand is, maar moet je zien ...’

Robert kwam dichterbij het doosje staan en keek samen met de

kinderen naar die zo bijzondere binnenkant. Verzonken in de donkere bekleding, lagen vier vreemde, schijnbaar levende plekjes.

‘Het zijn er nog maar vier’, zei Oliver. ‘Het blauwe plekje is verdwenen.’

De tweeling wist, na hun vorige avontuur, wat die plekjes betekenden. Heer Oldor had hen verteld dat Heer Vuidel in het verleden vijf vervloeking in een doosje had opgesloten en die één voor één op de wereld had losgelaten. Na de geboorte van de tweeling zouden die vervloeking één voor één de wereld moeten bedreigen en zelfs vernietigen. De tweeling moest tegen die bedreiging vechten om zodoende de vernietiging van de wereld te voorkomen. Inmiddels hadden ze de strijd tegen de eerste vervloeking gestreden: de Zwarte Pest. Het gevecht was zwaar geweest maar de tweeling had gewonnen en de kracht van die overwinning was daarna via hun ringen hun lichamen ingegaan. Heer Oldor had hen daarna verteld dat het doosje, waaruit de vervloeking gekomen waren, het Extra Testament was. De tweeling was naar het verleden gegaan en had hem geholpen om het doosje in handen te krijgen, waarna hij het gemaakt had tot wat het nu was.

‘Het is gemaakt om de vervloeking één voor één in terug te vangen’, had hij gezegd. ‘Maar een vervloeking kan pas gevangen worden als die door jullie verslagen is.’

Robert, Dori en Oliver keken nu in het doosje naar de vier overgebleven plekjes die nog vier vervloeking vertegenwoordigden.

‘Eigenlijk is het logisch’, zei Robert na een korte stilte. ‘Elke keer als jullie van een vervloeking gewonnen hebben, verdwijnt het plekje waaruit het oorspronkelijk gekomen is.’

‘Ja, inderdaad logisch’, zuchtte Dori. ‘Maar we hebben er nog vier te gaan.’

‘Kijk...’, zei Robert, die iets opmerkelijks zag. Het bruinetint plekje kwam een stukje omhoog en viel met een zachte tik weer terug in het doosje.

‘Kijk dan!’

Nu zagen Dori en Oliver het ook. Het plekje bewoog heen en weer alsof het ademde en spuwde af en toe een wit wolkje uit.

‘Het blijft doorgaan’, vervolgde Robert.

‘Ja,’ reageerde Dori, ‘en het gaat steeds sneller.’

Het plekje bewoog inderdaad steeds sneller op en neer, totdat het zo snel ging, dat het getik dat erbij hoorde ervoor zorgde dat het

doosje langzaam trillend over de tafel begon te wandelen. Bijna viel het van de tafel af, maar Dori kon het nog net op tijd tegenhouden. Op datzelfde moment begon een verschrikkelijk doordringend geluid zich meester van de ruimte te maken. Het bruine plekje trilde bijna het doosje uit en maakte daarbij een verschrikkelijk, kermend geluid.

‘Kijk, getverderrie, wat is dat nou?’ riep Dori, terwijl ze haar handen op de oren deed. ‘Er komt een worm uit. En nog één en nog één.’

En inderdaad. Samen met dat ondraaglijke geluid kropen er één grote en tientallen kleine wormen uit het bruine plekje en verspreidden zich in het doosje.

‘Sluiten’, riep Robert boven het snijdende gekerm uit. ‘Die beesten maken dat geluid. Verschrikkelijk. Gooi het doosje dicht Dori. Snel!’

En terwijl Dori het doosje ruw sloot, zagen ze nog net dat het bruine plekje nog één keer omhoog kwam om vervolgens uit elkaar te spatten waarbij het een gat in de bekleding van het doosje achterliet.

Voordat Robert en de tweeling naar bed gingen praatten ze nog na over het tafereel dat ze gezien hadden. Het bruine plekje met dat wolkje erboven had wel iets weg van de nevelwolk in het weiland, vond Dori. Het moest er iets mee te maken hebben.

‘Maar dat verschrikkelijke geluid en die wormen, hoe zit het daarmee?’ vroeg Robert zich af.

Na die laatste woorden van Robert wensten ze elkaar goedenacht en gingen naar bed.

Een schim in de nevel

BANG!

‘Aardbeving’, riep Mary. ‘De aarde begint weer te schudden, net als gisteren. Kom op, snel uit bed en naar buiten, voordat de boerderij instort.’

Het was vroeg in de ochtend. Oliver trok de dekens over zijn hoofd heen, draaide zich om, mompelde: ‘Het was maar één knal. Ma het is niks’ en sliep verder. Dori was wel direct klaarwakker, sprong uit bed en rende naar haar slaapkamerraam toe om te zien wat er buiten aan de hand was.

‘Noppius?!’

Dori schoot in de lach en rende als een gek naar beneden.

‘Mam, het is geen aardbeving, haha, het is Noppius. Kom, we moeten hem geloof ik even helpen, want hij is gevallen.’

Het was inderdaad de reus Noppius, die in zijn haast om naar de

boerderij te rennen, blijkbaar was gestruikeld en nu, nogal ongelukkig, met zijn hoofd in een verwrongen houding tegen de deur lag. Noppius kroop weer overeind en begon, toen hij zijn vrienden zag, direct heel opgewonden te praten.

‘Vrienden, jullie met Noppius meekomen’, zei de gigant nogal nerveus. ‘Noppius zag mist en toen kwam er iets uit grond.’

De verwarde reus was ondertussen alweer helemaal overeind gekomen en liep terug naar het weiland.

‘Kom met Noppius mee, kom!’ riep de lobbes en hij denderde met grote stappen het erf af. Half aangekleed probeerden Mary, Anna, Robert en Dori de reus bij te houden en dat lukte maar net. Oliver was ondertussen ook wakker geworden en rende op zijn beurt weer achter het gezelschap aan. Het was een prachtige, heldere ochtend. In de verte zagen ze de kerktoeren van Onderschie die de nieuwe dag inluidde. Hoog in de lucht maakte een slechtvalk zich klaar voor zijn dodelijke duikvlucht naar zijn prooi: een konijn, dat nietsvermoedend op zoek was naar voedsel. De slechtvalk liet zich plotseling, als een steen op zijn prooi vallen en het einde van het witte dier leek nabij, totdat het onverwachts verdween...

‘Nevel’, wees Dori, die het tafereel tijdens haar tocht naar het weiland had gadegeslagen. Ze zag hoe het konijn in een vreemde nevel laag verdween en de slechtvalk in totale verwarring achterliet. ‘Daar hangt die rare nevel weer, precies op dezelfde plek als gisteren.’

Allemaal bleven ze, op een meter of vijftig afstand stilstaan. Het was magisch om te zien hoe de nevel in een gigantische cirkel boven het weiland hing en als een kolk ronddraaide.

‘Daar’, zei Noppius en hij wees naar de zijkant van de nevel laag. ‘Kijk, daar staat iets ... Noppius niet goed zien.’

Het was inderdaad moeilijk te zien, maar er was, door de dikke laag mist heen, een schim te zien van iets dat minimaal een paar meter hoog was.

‘En kijk, daar’, riep Oliver. ‘Daar! Daar zijn er nog twee.’

Er kwamen inderdaad, vanachter de reusachtige schim, nog twee schimmen tevoorschijn. Aan de schaduwen, die door de opkomende zon veroorzaakt werden, zagen Noppius en zijn vrienden dat de schimmen zich naar hen toe bewogen. De spanning was om te snijden en het werd angstaanjagend stil, totdat ...

‘Hé, goedemorgen allemaal. Kom snel, hier is het. Dit moeten jullie zien.’

Het was één van de schimmen, die wat onhandig, alsof hij niet zag waar hij liep, de nevel laag uitwandelde.

‘Hoi Jonathan’, riep Robert. Tegelijkertijd kwam ook de tweede schim tevoorschijn en greep Jonathans hand vast.

‘Pas op, straks val je. Hier is je stok.’

Het was Belinda die, terwijl ze Jonathans stok in zijn hand duwde, het gezelschap begroette. Het tweetal was nu, op een paar meter na, de anderen genaderd. Ze waren in opdracht van het Tiende Genootschap al vroeg in het weiland gaan kijken om de plek van Dori’s droom te onderzoeken.

‘Jullie moeten even komen kijken’, zei Jonathan weer. ‘In die vreemde nevel staat iets ... eh ... groeit iets heel raars. Ik kan het alleen maar horen, maar jullie moeten het zien.’

Gezamenlijk wandelde het gezelschap achter Belinda en Jonathan aan.

‘Groot hè’, zei Dori, toen ze de nevel en de metershoge schim die erin stond tot op een paar meter genaderd waren. ‘Wat is het?’

‘Dat zien we snel genoeg’, antwoordde Robert, die vrij resoluut, achter Jonathan en Belinda aan, de nevel instapte.

‘Kom Door, we gaan er ook achteraan’, zei Oliver. Hij pakte de hand van zijn zus en samen stapten ze, met angstig dichtgeknepen ogen, de nevel in. Het was het gevoel dat ze kenden wanneer ze de Poort naar Iets instapten.

Ijskoud onderzoek

‘Brrr’, bibberden de kinderen, die niet erg dik gekleed waren.

‘Het is verdorie zomer’, klaagde Oliver. ‘We lijken wel gek om hier te blijven staan. Wat is het hier k... k ...’

Maar hij maakte zijn zin, bij het zien van wat er voor hem stond, niet af.

‘Wow.’

‘Ja, inderdaad wow’, reageerde Dori op de kreet van verbazing van haar broer. ‘Gek ding hè?’

Voor hen stond inderdaad een heel bijzonder ding dat ze nog niet eerder in het weiland hadden zien staan. Het ding leek op een oude, verweerde, scheefstaande zuil. Het had een doorsnee van meer dan een meter.

‘Het lijkt wel alsof het uit de grond gekomen is’, zei Belinda. ‘De grond is helemaal opzij geduwd door dat ding.’

‘Het is volgens mij een stenen zuil’, zei Robert. ‘Het lijkt me sterk dat steen kan groeien.’

Terwijl hij dit zei, werd hij afgeleid door een schurend geluid dat onder de zuil vandaan kwam. Tegelijkertijd kwam de zuil een klein stukje omhoog.

‘Hè? Dat kan toch niet?’

Roberts woorden werden vrijwel direct weerlegd door wat hij zag gebeuren.

‘Deze stenen zuil kan dus wel groeien, Robert’, zei Jonathan. ‘Ik hoor hem de hele tijd al uit de grond komen en dit geluid maken. Wat het te betekenen heeft weet ik niet, maar het moet de magie van de derde vervloeking zijn.’

Jonathan deed alsof hij om zich heen keek en fluisterde verder: ‘Ik hoor nog véél meer. Er is een enorme dreiging die ik vanuit de aarde op ons af hoor komen.’

Hij legde zijn oor tegen de zuil aan en sprak na een korte stilte verder.

‘We moeten op onze hoede zijn.’

De blinde Jonathan begon te zweten en liet de zuil weer los.

‘Er is iets ... Ik weet nog niet wat, maar we hebben niet veel tijd.’

De nevel werd weer dikker en begon de bezoekers in te sluiten. Het geluid van de groeiende zuil bleef aanhouden, het werd kouder en kouder en de sfeer werd onheilspellender. De aarde begon weer te bewegen, alsof hij ademde...

‘Ik zie niks meer, pa’, riep Oliver. ‘Ik wil eruit.’

‘Ik ga ook’, reageerde Dori en ze pakte haar broers hand stevig vast. Samen renden ze, met de angst in hun ogen, hun witte, ademende gastheer uit. De anderen besloten vlak daarna ook om de warme zomerlucht weer op te zoeken en na nog wat nagepraat te hebben, besloten ze naar huis te gaan. Maar het vertrek werd nog even uitgesteld, want er klonk een zuigend geluid ...

PFFFFSSHHH.

Dori keek als eerste om en zag iets onvoorstelbaars.

‘De nevel verdwijnt’, riep ze opgewonden. ‘De nevel verdwijnt in de grond, daar bij de zuil.’

Nu zagen ze het allemaal. De nevel werd in de grond rondom de zuil gezogen en de hele nevellaag verdween als sneeuw voor de zon. Ook de aarde stopte met bewegen en het geluid verdween. Wat overbleef was een nu helder zichtbare, prachtige, maar eenzame zuil.

‘Het lijkt wel alsof hij ergens op wacht’, zei Oliver.

‘Ja’, reageerde Belinda. ‘Of hij wijst naar iets daarboven of juist omgekeerd...’ Met open mond volgde Oliver de wijsvinger van Belinda die naar beneden wees. Op datzelfde moment hoorden ze het geluid weer langzaam terugkomen en zagen ze dat de nevel weer over het weiland teruggeblazen werd ...alsof het weiland ademde...

Droom in de diepte

‘Wakker worden.’

Dori's droombeeld stond voor een groot gat in het weiland. De nevel die er laag boven hing belemmerde het zicht, zodat ze er niet goed in konden kijken. Ze probeerde een glimp van de donkere diepte op te vangen, maar helaas, ze zag niets, totdat ...

‘Dori, wakker worden’, riep Oliver in lichte paniek, want wat hij daar in de droom van zijn zus zag was angstaanjagend.

‘Rennen en wakker worden, anders ... kom nou, word wakker!’

Er kwam iets groots vanuit de diepte op hen af. Eerst was er een zacht brommend geluid dat al snel overging in hard gekrijs. Er was duidelijk iets bedreigends onderweg naar het oppervlak van de aarde. Oliver gilte nog harder naar zijn zus.

‘Wakker worden!’

Oliver was die avond naar zijn slapende zus gegaan. Dori's dromen waren meestal voorspellend en Oliver was benieuwd naar de waarheid achter Dori's laatste droom. Daarom had hij geprobeerd om, net als die keer toen ze in haar droom gevangen werd genomen door hun vijand Akrador, in gedachten mee te reizen in haar droom en dat was gelukt. Hij had zich geconcentreerd en haar hand vastgepakt. Hun geestelijke en lichamelijke contact zorgden er merkwaardig genoeg voor dat het was alsof hij er zelf ook helemaal in zat, alsof het zijn eigen droom was. Oliver had zich voorgenomen om, indien de droom te gevaarlijk zou worden, Dori op tijd wakker te maken. Ze zaten nu volop in haar droom en Oliver had inderdaad gezien wat Dori die avond ervoor ook al gezien had. Een enorm gat in de aarde, waaruit nevel kwam en waarvan hij de binnenkant niet goed kon zien. Hij zag ook dat er op de plaats van het gat iets groots uit de aarde gekropen was, maar door de nevel kon hij niet exact zien wat het was.

‘Wakker worden zus’, riep de jonge Verlosser. ‘Ik moet je nu wakker maken, want het ziet er niet goed uit, Door’, riep hij, terwijl hij,

zittend aan haar bed, het bloed uit haar hand kneep. 'Je moet wakker worden. Je moet stoppen met dromen. STOP!'

Dori werd met een schok wakker, haalde een grote teug adem, alsof ze heel lang haar adem ingehouden had, en ging in een flits rechtop zitten.

'Au, doe normaal joh!' snauwde ze en ze trok haar hand uit die van Oliver. 'Je knijpt mijn hand fijn, kijk toch uit.'

'Ik moest wel, zus', reageerde Oliver kwaad. Hij stond op en terwijl hij beledigd de slaapkamer uitliep zei hij: 'Voor hetzelfde geld ... Nou ja, laat maar.'